

РЕШЕНИЕ

№ 498

гр. Пловдив, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Светослав Н. Узунов

при участието на секретаря Марина П. Малинова
като разгледа докладваното от Светослав Н. Узунов Административно
наказателно дело № 20225330204725 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от ЗАНН

Обжалвано е Наказателно постановление № 22-1030-003664 от
13.06.2022г., издадено от Началник Сектор към ОДМВР-Пловдив, с-р Пътна
полиция-Пловдив, с което на И. Ц. А., ЕГН ***** е наложена глоба в
размер на 50 лева за нарушение на чл. 104а от ЗДвП.

В жалбата и в съдебно заседание се излагат конкретни съображения за
незаконосъобразност на наказателното постановление и се моли за неговата
отмяна. Претендират се разноси.

Въззиваемата страна взема становище по основателността на жалбата,
като оспорва същата. Сочи, че издаденото наказателно постановление е
законосъобразно. Моли да бъде оставена жалбата без уважение като
неоснователна и да се потвърди обжалваното наказателно постановление.
Прави възражение за прекомерност.

Съдът, като съобрази доказателствата по делото поотделно и в тяхната
съвкупност, прие за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок (НП е връчено
на 17.08.2022г., а жалбата е подадена на 18.08.2022г.), от процесуално

легитимирана страна, против акт подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Съдът, като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди доводите, изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакуваното наказателно постановление намери, че са налице основания за неговото потвърждение по следните съображения:

От фактическа страна се установява следното:

На 26.04.2022г. жалбоподателят А. управлявал собствения си лек автомобил лек автомобил Дачия Сандеро с рег. № **** в гр. Пловдив, който представлявал таксиметров автомобил, като същият извършвал по същото време таксиметров превоз на св. Д.. При пристигането му на кръстовището между бул. Цар Борис Трети Обединител и бул. Шести Септември, същият бил забелязан да управлява посочения автомобил от полицейските служители В. и Р., които патрулирали в района, като полицейските служители констатирали, че по време на движението си водачът използвал мобилния телефон без устройство, позволяващо използването му без участието на ръцете. След завой на жалбоподателя вдясно от бул. Шести септември по бул. Цар Борис Трети Обединител, същият бил спрял от полицейските служители, които за така констатираното от тях му съставили АУАН. Актът бил подписан от жалбоподателя с възражение, че изложеното в него не отговаря на истината. Впоследствие въз основа на така съставения АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на издадения по преписката АУАН, който съгласно чл. 189, ал.2 ЗДвП има презумптивна доказателствена сила до доказване на обратното. В конкретния случай констатациите в АУАН от фактическа страна по отношение на движението на жалбоподателя и използването на мобилен телефон не само не са опровергани, тъй като жалбоподателят, не е ангажирал доказателства в тази насока, но и изцяло се подкрепят от събраните в хода на съдебното производство гласни доказателствени средства – показанията на св. Р., свидетел по акта, както и показанията на св. Д., които съдът намира за достоверни, логични, убедителни, последователни и взаимноподкрепящи се. Следва да се посочи, че показанията на св. В. – актосъставител, спомагат

единствено за изясняване на факта на съставения от него АУАН, доколкото същият посочва, че актът е съставен от него и подписът на актосъставител е неговият, но с оглед множеството такива случаи свидетелят посочва, че не си спомня случката. Същевременно фактът на използването на телефон от жалбоподателя без устройство свободни ръце се потвърждава както от св. Р., така и от свидетелят Д.. Свидателят Д. изрично посочва, че е забелязал жалбоподателят да говори по телефона, като е забелязал, че същият е бил на лявото му ухо. От посоченото от свидетеля се установява, че същият е възприел преди спирането му жалбоподателят да управлява автомобила с дясната си ръка, а лявата му ръка е била извадена извън прозореца, като с рамото си е поддържал телефона на ухото си и е осъществявал разговор. Свидателят Р. също сочи, че е забелязал жалбоподателят да държи телефона пред лицето си, което и се явява логично, тъй като липсва физическа възможност телефонът да бъде закрепен между рамото и ухото на жалбоподателя, без същият да бъде поставен преди това с някой от крайниците му. В случая и двамата свидетели установяват ползването на телефона – св. Р. държането му, а св. Д. – провеждането на телефонен разговор с него, поради което и съдът счита, че безспорно се доказва от фактическа страна, че телефонът е бил използван от жалбоподателя. В случая никой от свидетелите не посочва при провеждането на телефонния разговор жалбоподателят да е използвал устройство, позволяващо използването на телефона без участието на ръце. Само за пълнота следва да се посочи, че рамото също представлява част от ръката (от речник на БАН - **РЪКА**, *мн. ръце, ж. 1. Всеки един от двата горни крайника на човешкото тяло, от **рамото** до върха на пръстите, който служи за вземане, хващане, допир, за работа, за редица жестове, поздрави и др.*), като идеята на законодателя чрез използваната законодателна конструкция е използването на телефона да не отклонява вниманието на водача от пътната ситуация и същият да има възможност да управлява необезпокоявано автомобила с двете си ръце и съответно при внезапно възникнала неочаквана ситуация на пътя да може да реагира адекватно – възможност, която е ограничена при използването на телефон с която и да е част от ръцете, включително рамото.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

От приложената по делото Заповед №8121з-1632/02.12.2021г., се

установява компетентността на актосъставителя – т. 2.1 вр. т. 1.3.2 и на административно-наказващия орган – т. 3.7., като компетентността не се оспорва от жалбоподателя.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете по чл. 34 ЗАНН. АУАН е издаден на 26.04.2022г., за нарушение, извършено на същата дата, а НП - на 13.06.2022г., тоест преди изтичане на давностните срокове, предвидени в чл. 34 ЗАНН.

При съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Фактическата обстановка, приета за установена от съда, изцяло кореспондира на тази, посочена в НП. Както в АУАН, така и в НП, подробно са изброени обективните признаци на допуснатите нарушения и нарушените правни норми. В тази връзка съдът счита, че възражението на жалбоподателя за неправилно описание на фактическата обстановка се явява неоснователно. В описанието на процесното нарушение както в АУАН, така и в НП, изрично е записано, че жалбоподателят е **управлявал** лекия автомобил Дачия, когато е използвал мобилния си телефон по време на движението му – обстоятелство, което се установи и в хода на съдебното следствие. Безспорно се установява и **използването** на мобилния телефон от страна на водача, като съдът не намира порок и в тази част от описанието на деянието от фактическа страна – в този смисъл е и трайната и непротиворечива практика на касационната инстанция - Решение № 390 от 27.02.2023 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 2925/2022 г., Решение № 2530 от 17.12.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 2870/2021 г. и др.

Въз основа на правилно установена фактическа обстановка, съвсем законосъобразно административнонаказващият орган е счел, че е налице извършено от жалбоподателя нарушение на чл. 104а от ЗДвП. Правилно е посочено, че съставът на нарушението предвижда забрана за използване мобилен телефон при управление на превозното средство, като тази забрана е приложима само при използването на телефона без устройство, позволяващо използването му без участие на ръцете на водача. В случая изпълнителното деяние включва противоправно действие, което е от естество да предизвика опасност на пътя, доколкото водачът при управлението на МПС няма възможност да използва и двете си ръце, поради което при възникването на

внезапно неочаквано обстоятелство в движението, способността му да реагира навременно е занижена. От жалбоподателя не са твърдени и не са ангажирани доказателства да е налице изключващо отговорността обстоятелство, каквото би било използването на устройство „свободни ръце“, поради което и съдът намира, че административното нарушение е извършено. Само за пълнота следва да се посочи, че съдебната практика е константна, че дори държането на телефона с ръка по време на движение е достатъчно да обуслови ангажиране на административно-наказателната отговорност на лицето – в този смисъл Решение № 1912 от 21.10.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 1374/2021 г., Решение № 2530 от 17.12.2021 г. на АдмС - Пловдив по к. а. н. д. № 2870/2021 г. и др. В случая освен държането се констатира и от показанията на пътника в автомобила – св. Д., че жалбоподателят е говорил по телефона, придържайки го с част от ръката си, която в този момент не е участвала в управлението на автомобила – рамото, което в пълна степен покрива критериите за „използване“ по смисъла на чл. 104а от ЗДвП.

Приложена е и коректната санкционна норма на чл.183, ал. 4, т. 6 за нарушението по чл. 104а от ЗДвП. Предвидената санкция е в абсолютно определен размер от 50 лв., който изцяло кореспондира на определения от административно наказващия орган.

Санкционираното деяние разкрива типичната, а не по-ниска степен на обществена опасност на деяния от този вид, поради което приложение не може да намери и разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Следва да се отбележи, че за да се счете, че случаят е маловажен, следва да се констатира, че степента на обществена опасност както на деянието, така и на дееца, е по-ниска от обичайните за подобни нарушения. В конкретния случай липсват установени обстоятелства, които да сочат на по-ниска степен на обществена опасност, а дори напротив – в случая жалбоподателят е извършил нарушението, извършвайки таксиметров превоз на пътник по натоварен път в пиков час. Описаното административно нарушение поначало се характеризира с невисока степен на обществена опасност, което е обусловило и законодателят да предвиди наказание „глоба“ в сравнително нисък размер в сравнение с други нарушения, които е счел, че са с по-висока опасност. Отделно от това, към момента на извършване на деянието приложима се явява разпоредбата на чл. 189з от ЗДвП, изключваща приложимостта на чл. 28 от ЗАНН за

нарушения по ЗДвП. Освен това, от справката за нарушител/водач е видно, че жалбоподателят има и предходни нарушенията по ЗДвП, за които са издадени и влезли в сила наказателни постановления, фишове и електронни фишове, т.е. процесното нарушение не се явява първо такова за него, за да обуслови възможността за прилагане на института на маловажния случай.

С оглед на изложеното, обжалваното наказателно постановление се явява правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

Липсват сторени разноси в производството, поради което и такива не следва да бъдат възлагани.

Мотивиран от горното, Пловдивският районен съд, Х н. с.,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-1030-003664 от 13.06.2022г., издадено от Началник Сектор към ОДМВР-Пловдив, с-р Пътна полиция-Пловдив, с което на И. Ц. А., ЕГН ***** е наложена глоба в размер на 50 лева за нарушение на чл. 104а от ЗДвП.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____